Vygintas Varnas

Trys drambliai.

Tualetinis detektyvas

Intro

Vėlų sekmadienio rytą sugalvojau parašyti nuotaikingą detektyvą.

Tiems, kas mane skaitė anksčiau – pasistengsiu Jūsų nenuvilti ir šį kartą, gal pavyks parašyti kažką rimčiau nei blevyzgą, bet neprižadu.

Galėčiau rašyti rimtas knygas, bet rimtos knygos, žinau, užpisa. Tie, kas nemoka žmonių juokinti rašo rimtas knygas, tipo iš jų kažką neva pasisemti reikia.

Tiek to, važiuojam.

Pirmas skyrius.

Sėdėjau, geriau aliuką, rūkiau cigaretę ir galvojau apie gyvenimą. Kodėl aš gyvenu ir kam aš esu šitame gyvenime. Jausmas toks, kad dievas veltui įkišo mane į šitą sistemą, jei tai sistema. Tačiau gyliai širdyje žinojau, kad nesu pats pagrindinis herojus šitame žaidime. Iš tiesų, gyvenimas man nieko nedavė. Pistoletą ir bybį, o vat kur įkišti tą bybį – nedavė, todėl esu piktas ant dievo, kam jis mane sukūrė?

Mano kaip detektyvo gyvenimas nėra labai geras, aš vis susidedu su kažkokiom valkatom, bomžais, ir kitais laulaifais. Norėtųsi kažką gero gyvenime nuveikti, gal pakeisti savo profesiją? Ne, gal to daryti nereikia, mat visokie laulaifai man neša pinigus. Kad žmogus įsivaizduotų kiek laulaifų yra mūsų pasaulyje. Pusė žmonių yra laulaifai.

Aš pats kažkada buvau laulaifas. Vogdavau iš parduotuvių po penkis šimtus pinigų, tada dar litai buvo. Buvau vagis, atsakysiu kodėl pasirinkau detektyvo kelią? Todėl, kad mąstau kaip vagis. kvėpuoju kaip vagis ir dročinu kaip vagis.

Savo gyvenime esu daręs nuodėmių, bet turėtų būti kažkoks dievas, kad mane nubaustų. Kartais pagalvoju: ar tikiu į dievą, bet kai tik pradedu mąstyti apie jį, mane apninka neviltis, nes dievų daug, o pinigų mažai.

Norisi darbo, norisi didingos misijos, kad padonkai knygas rašytų apie mane. Toks tas gyvenimas, kai nieko neveiki.

Mano vardas Tomas Pavilijonas, geriausias detektyvas pasaulyje, turiu tiek daug užsakymų, kad nespėju alaus pirkt ir gert. Dirbu girtas, miegu girtas – kada gi aš negirtas, o gi niekada!

Savo pasaką galėčiau pradėti nuo veiksmo, bet, kad šiuo metu man atostogas ir nieko neveikiu, tad einu išgerti ir surūkyti cigaro, palaukit.

Antras skyrius

Gyvenimas bėgo iš lėto, aš nespėju stebėtis kaip greitai gyvenimas bėga. Sakau iš lėto, nes kai pradėjau savo gyvenimą dienos ėjo labai lėtai, o dabar... kiekvieną dieną atsikeliu ir stebiuosi, kad dar nesu mires. Jau dešimtį metų mirštu ir niekaip nenumirštu. Giltinė neateina ir nepasako nieko. Pagaliau atsičiuchinau nuo visų psichuškių ir pyderastijų, dabar aš tiesus vyras. Šiknos raumuo atsistatė į pradinę būsena. Bet ką aš čia apie tuos pydarastus – ne žmonės jie.

Tai va. gyvenimas juda, o mes liekame tokie patys kokie buvome, na gal truputi pasikeičiame, bet aš netikiu, kad žmonės keičiasi. Koks padugnė buvai, toks ir likai. Gyvenimas toks, ne mes tokie. Norisi kažką gero gyvenime nuveikt, bet veiklos kaip ir nėra, tad belieka gerti ir laukti, kol kokia nors byla atsiras. Jau seniai bylos neturėjau. Man bylos patinka, nes jos neša pinigus.

Kažkada manęs prašė pasaugoti tris dramblius, istorija buvo gana nebloga, tad ją ir papasakosiu.

Trečias skyrius

Gulėjau lovoje, visas pagiringas ir suskambo mano telefonas.

– Alio. – atsiliepiau aš kaip visada atsiliepiu savo telefoną, nu nieko blogo nesakiau, atsiliepiu telefoną, nes žinau, kad manęs ieško kažkas, bet nežinau kas.
– Ar su Tomu Pavilijonu kalbu? – moteriškės balsas pasiteiravo ar su manim kalba.
– Taip su Tomu, geriausiu detektyvu pasaulyje.
– Skambina Dalia Grybauskė, reikia, kad pasaugotum mano tris dramblius parodoje.
– Dramblius?
– Taip dramblius. Trys yra, ieškau gero apsauginінko, kad man pasaugotų juos parodos metu.
– Pasaugosiu žinoma.
– Paroda vyks šį savaitgalį, parodų rūmuose Litekspo.
– Gerai būsiu
– Sudie
– Iki.

Nu tai va, kai nenori dirbt, darbas pats tave suranda. Ši istorija svarbi tuo, kad tokios istorijos Jums niekas nepapasakos. Visi jie šarlatanai ir lėvi apsaugininkai, detektyvai. O aš vienas, pats puikiausias, pats geriausias.

Iki savaitgalio dar buvo likusios trys dienos, o veikti nebuvo ką. Aš kadangi nedirbau šešis mėnesius, o gėriau iš turėtų pajamų, tai buvau užsiauginęs neblogą barzdą, tačiau žinojau, kad Daliai tai nepatiks, tad teko nusiskust barzdą, nusiskust kiaušus, nes mažą ką, gal dar ir vacį

inkišt gausiu. Niekas nežino kokiame pasaulyje mes gyvename, ir niekas nežino kaip reikalai išsirutulios. Galima sakyti, kad gyvename autopilotu, bet argi žmonės to ir taip nežino?

Pažiūrėk aplinkui save, viskas vyksta savaime. Žmonės juda, žemė sukasi, vėjas pučia, paukščiai šika ir tau nieko daryti nereikia. Sistema veikia savaime, o gal visi tėra tik tam, kad tau būtų linksmiau, o iš tikro tu čia vienas? Dievas, lyg ir? Gal, gal, juokauju aš, pasakyk, kad esi dievas kam nors, tai į durnyną uždarys, aš ten ne kartą buvęs, gerai, kad pats sau darbą duodu, tik gaila pinigų negaliu prisispaudint ir pats sau jų duot – už nieką.

Toks tas gyvenimas, blecha.

Suka, pjoviau kiaušą ir įsipjoviau zalupą, blet, blet kaip negerai. Nukraujuosiu, tad buvau priverstas nueiti į namo apačioje esančią vaistinę, bintuko nusipirkti, nes tokių dalykų pas mane namie nėra. Aš gi bomžas, tik darbą turiu. Nu toks bomžas kaip ir pusė valstybės. Ariu už minimumą, o ir darbo daug nebūna. Tad tokie nekokie reikaliukai iš tikro.

Užėjau į vaistinę, ir mane pasitinka Kūrva kurią kažkada esu pisęs. Aš rimtai nežinojau, kad jinai čia dirba.

– O, Tomai, Labas. – jinai su manim pasisveikino, manau jinai nustebo, kaip ir aš nustebau, kai dirbi pamoiną darbą, nesisveikint negali.
– O, Kurva, Labas, nežinojau, kad čia dirbi.
– Tai va, pirma darbo diena, o tu čia kažkur gyveni?
– Jo gyvenu šitame name, atėjau bintuko, nes pasidariau sau popa.
– Duok pažiūrėsiu, kokio bintuko tau reikia.
– Gal geriau nerodysiu.
– Parodyk

Parodžiau jai savo bybį ir jinai iš karto ant jo užlipo, na va ne veltui bybį skutau. Mergos ant bybio, kaip žuvys ant kabliuko. Visos jos kimba, jei pinigų turi, o aš turiu – žaidime Diablo III, milijardai penki kokie. Visos tos mergos ant pinigų kimba, o vat kai turi pinigų, tai tikro gyvenimo tu neturėsi. Nes tu viską būsi nusipirkęs.

Sako jinai man:
– Tai gal gali paskolint pinigų?
– Kiek tau reikia?
– Nežinau, pora eurų
– Nejuokauk, eik monstrų žudyt, ir užsidirbsi. Jei rimtai, pupa, tai aš basas. Pinigų neturiu.
– Aišku, Tomai, viskas su tavim.
– Tai va.
– O kada turėsi?
– Po savaitgalio, savaitgalį einu į parodą saugoti trijų dramblių.
– Dramblių?

– Jo
– A, aišku.
– O kam tau pora eurų, ką pirksi?
– Ai, padirbau, vieną dieną ir bybio užlipau, manau daugiau neištversiu, jei čia kasdien ateidinėsi.
– Aišku, kad ateidinėsiu. Juk tu gi mano pupa, kurva, boba, žaba, žertva, skatina, suka jibina.
– Nu tai vat, kad esu tavo pupa, kurva, boba, žaba, žertva, skatina, suka jibina.
– Ką aš be tavęs daryčiau, tai va žiūrėk, tu kraują sučiulpei ir nebereikia man bintuko.
– Tai dviejų eurų neduosi?
– Tai, kad neturiu.
– O tai už ką būtum bintą pirkęs?
– Į skolą paėmęs būčiau.
– Bybį tau į skolą.
– Ne, čia tau bybį daviau į skolą, dabar tu man skoloj.
– Eik naxuj.
– Tuoj tu nueisi man atrodo dar kartelį.

Žodžiu tingėjau aš su ta boba kalbėt, išėjau namo.

Namie kas laukia, miręs katinas, tuščias ir neplautas alaus bokalas, pusė vodkos butelio ir neiškepta žuvis keptuvėje. Žodžiu gyvenimas xujnia, kaip ir visos bobos, ir visi darbai, ir visi draugai, ir visi kiti likę žmonės, kurių vardinti nenoriu, nes bliat gi įsižeis.

Tai va naxuj. Iki savaitgalio kelios dienos ir nežinau, ką aš čia veiksiu. Nes veiklos daxuja, o daryt nieko nesinori, nes niekas man už tą darymą, pinigų nemoka. Tokios tos tokelės.

Nuėjau, bliat, atsikimšau vodkos bonkę, ir pist susiverčiau 250 gramų zalpam, kad gyvenimas zajabesnis būtų, tačiau kažkaip nepiso į galvą, o kablį pagavau, pinigų neturėjau. Bomžas.

Galvoju paskambinsiu Rimui.

– Alio. – sako rimtas Rimas, matyt čia dar šiandien neišgėręs.
– Zdarova kentūra, kak dila, suka dala?
– Nu zdarof, tak dela, nu xujnia a ne dela. Xočitsia kurit, pit y jebatsia.
– Vot mne tože kočetsia pit, kurit paru cigaret imeju, a jibatsia, užė pajibalsia. No hačiu iščio jebatsia, no nestaboi Rimasai.
– Nu blet vovieriukas naxuj.
– Karočia Rimas klausyk, dabar tu iš sloiko ištrauki mano skolą ir eini pas mane!
– Kokią naxuj skolą?
– Kur praeitą kartą girtas pasiskolinai!
– Nepamenu, reiškia nebuvo.
– Kaip bybį nebuvo. Buvo naxuj.
– Nu gerai žiūrėsiu, kuo galiu padėt.

– Senizai, aš gert noriu kaip pizda, blet kablį pagavau, nu naxuj.
– Gerai, va čirika radau užteks?
– Blet, čirikas?
– Jo
– Daugiau tikrai neturi?
– Ne, galiakas polnas.
– Jasna, paimk baltos ir zagirono už 35 centus, du litrus ir pizdui pas mane.
– Gerai, pacanas, davai.

Žodžiu, yra toks dalykas pas kiekvieną žmogų galvoje, kai jam kažko reikia, visada susireguliuoji. Vat įsivaizduok, tu sėdi, rūkyt blet naxuj nori ir neturi, tai ką tada darai? REGULIOJI BLET. Būtent. Kai gauni parūkyt, tada blet nukrenta rožiniai akiniai ir matai neišgalvota gyvenimą. Didžioji dalis žmonių į gyvenimą žiūri pro subinę, tad pro subinę jiems reikia ir rūkyt, nes kai šikną užkiši, tai tada akys prasivers. Atsakau.

Kol laukiau Rimo, mirusį katiną išmečiau į konteinerį, supratau, kad nekenčiu gyvūnų, gyvūnai man yra maistas, o ne kažkokie kompanionai, būčiau tą katę iškepęs, bet kažkokia padžiuvus buvo.

Kol Rimas ėjo pas mane aš nuėjau pasnausti, nes jis kaip tikras čėlas, bus tik po kokios valandos.

Mano močiutė visada sakydavo: “esli možna prisest – nada prisest, esli možna prileč – nada prileč” Čia yra auksinio tinginio žodžio, nes stovėt gali tik bybys, kai jis niekam reikalingas.

Išjungiau savo kovos režimą ir nuėjau pamiegot.

Ketvirtas skyrius

Tik sumerkiau akis blet ir Rimas atėjo, nu tu naxuj. Jokio poilsio nėra šitame gyvenime, nu aš bbd. Bet gal pats durnas reikėjo pamiegot jo nekvietus. Nu poxuj, posli draki kulakami nemašut. Mane aišku pradžiugino tai, kad jis atėjo su vodkos buteliu.

– Zdarova kentūra. - pasakė Rimas
– Privet pacanas, kak ono?
– Vodka s kino. – Rimas pradarė bonkę ir susipylė pusę butelio zalpam.

Blet aš xujeju, kad Rimas gali taip gert

– O man paliksi? – sakau
– Jo tai pusė butelio yra tau.
– Nu pizdec, puse, aš norėjau viso. Pusę gali į šikną susikišt.

– Netelpa.
– Blet tilpo mano bybys, tilps ir butelys. Pramankštintas pas tave anal kanalas.

Sėdom krč mes su juo ant fotelio pajungėm teliką ir leidom šitos valstybės elitui pist mums protą, koks gyvenimas geras, kaip viskas zjbs, kokie visi turtingi laimingi ir jokio pesimizmo tau nepasakys. Televizorius rodo sukčius, vagius ir aferiugas, kurie patys save į tą teliką įkiša. Visi tv žvaigždės yra dalbajobai. Sukos chujovo gyvenimo nematę. Nesvarbu. Nevermind.

Tai va, gurkšnojau aš degtinytę kaip bobelka, zalpam kažkaip negėriau ir prisiminiau tą kartą kaip tapau vyru.

Gimiau mažas su mažu bybiu ir galvoju, kam tas bybys reikalingas. Ėjau mišku ir žiūriu medyje piziokas, nu ta skylė, kur genys iškalė. medine pizda žodžiu. Tada buvo pirmas ir paskutinis kartas kai medieną pisau. Nes atėjo tėvas ir bliat sako, nu Tomai, jibitvajmat, ką tu čia darai. Kai piso per galvą, tai blet dantis iškrito. Dabar kai čiulpiu bybį, tai be jokio pasipriešinimo eina kaip per sviestą. Aišku nesu čiulpęs bybio niekada, nesu pydarastas. Nu gerai, čiulpiau, nepatiko. Žinai, kaip sako adin ras nepidaras.

Tėvas buvo geras mužikas, išmokė mane pist bobas, šniot koksą, rūkyt, gert, ir dročindavome mes su juo dviese, kai kūrvoms pinigų neužtekdavo. Gyvenome vargingoje šeimoje, daug pinigų neturėjom. Mylėjau savo tėvą labai, iš tos meilės užmušiau, kad nekentėtų šitam supistam pasaulyje.

Vat tas ir užpisa, kad tuos kuriuos myli – skaudini labiausiai. Žmones reikia žudyti, mirties bausmei taip. Kuo mažiau žmonių, tuo daugiau resursų. Viskas man, man vienam. Visi jus stipkit sukos ir neduokit man darbo, tik gaminkit kompus, interneto turinį ir pornuchą.

Tai va – žiūrėjom mes su Rimu TV ir karočia kažkas sekundei nuhackino tinklą ir blet DONALDO TRAMPO BYBY PARODĖ, kurva dėjau žvengt, dabar suprantu kodėl jis trumpas, bet kurva vis tiek ilgesnis nei mano.

Va kai ilgo bybio neturi, tai žinai, pamoina, kad bobai G taško su juo nepasieksi. Retas, kuris žmogus supranta gyvenimą, o kai tuščiais šaudai, tai išvis pradedi nieko nesuprast ir jei neturėsi vaikų, tai tavo gyvenimas neturės jokios biologinės prasmės. VA BLET PASAKIAU, ir ką dabar?

Gyvenimas neturi prasmės, nėra čia jokių dievų, bet yra alus, kurvos, pornucha, vodka, koksas, pydarai – koks blet dievas galėjo tokį SICK pasaulį sukurti. Dis šit iz insein.

Ir pagalvoju, kad va, jei kito žmogaus smegenis tau kažkas įdėtų į galvą, tai tu blet ir taptum kitas žmogus. Kurva kurva tos smegenys, tik kad protas tai dar ne smegenys. Protas reikalingas tam, kad vykdyti funkcijas. Va duodi bobai bybį ir sakai čiulpk, nes jei proto neturėtų, tai nesuprastų ką reikia daryt. Atsakau.

– Rimai, kada paskutinį kartą pisais?
– Oj blet seniai, paskutinį kartą pisau savo mamą ir man tai patiko. Jos vagina nepratampyta ir jinai tokia siaura, kad būtų lyg negimdžius. Bet juk aš prisimenu tą pizdą iš kurios išlindau.
– Oho Rimai, tai tu esi moderfakeris.
– Jo, blet, esu real big shit gangsta mofo. O kada tu paskutinį kartą pisais?
– Nu blet, nepatikėsi, bet kurva šiandien išpisau.
– Koks jos vardas?
– Kurva Tomuipačiulptutė
– Tai nexujovas vardas sakyčiau.
– Nu su tokiu vardu tik bybį čiulpt.
– Čiulpė?
– Jo
– Tai neveltui tokį vardą gavo.

Rimas išsitraukė bybį ir pradėjo jį dročint. O aš prisiminiau tokį pydarastą, kuris man psichuškėje siūlė, kad jam įkiščiau ant stalo. Tai žodžiu atsivedžiau tą pydarastą į rusį, ir sakau imk mano bybį ir daryk ką nori. O jis tik penkis kartus atsmaukė ir išėjo namo.

Nu iš esmės, pats pagalvok, nu koks gi skirtumas kas ta bybį maigo: ar draugas, ar draugė, ar šuo, ar katė. Jei duotum savo bybį pačiulpt šuniui, tai suprastum kodėl šuo geriausias žmogaus draugas, if ju nou vat ai myn. Zoofilai, nekrofilai, visokie iškrypėliai vaikšto ant šio svieto. Sakau būtų hitleris gyvas būtų tvarką naxuj. Tai dabar ant kiekvieno kampo gali įbest rakštį į šikną, jei pasilenksi ir šiknos nepridengsi. Mano nuomonė tokia, kad visi kurių aš nepažįstu yra debilai, zafilai, pedafilai, pedarastai ir dar jie blet tuo didžiuojasi. Aišku geriau vaiką yra išpist, nei jį išmest į konteinerį, bet ai ką čia apie tuos debilus kalbėt.

Aš nekenčiu žmonių, o žmonės nekenčia manęs, bet jie manęs užmušt negali, nes mane saugo įstatymas. O aš juos užmušt galiu, nes aš saugau įstatymus. Tai va, sako neteisybė, neteisybė, nėra gyvenimo, pensija turi būti 7000 eurų, dabar blet už šimtą eurų nepagersi nei dienos, o seniau blet, už litą gerdavau savaitę. Bevertis tas euras, duchų pinigas. Eikit, jus naxuj su visais tais kapitalizmais, pizduite naxuj v ameriku, ja blet za stalina buxaju. STALIN ŽIV!

– Tomai, ar tu žinai, kad jau tris dienas geri?
– Rimai, blet aš geriu visą gyvenimą, aš gimiau, kad gerčiau, nes negersi – negyvensi.
– Supistas tavo tas gyvenimėlis, sėdi vienas namie, bylos negauni.
– Taigi gausiu, einu trijų dramblių saugot savaitgalį. Gal tu nueisi su manim naxuj?
– Su tavim naxuj aš neeisiu, bet į parodą galiu. Aš gi visgi irgi mentas. Saugau įstatymą.

Rimas baigė dročint bybį ir nuleido į maišiuka, aš tą maišiuką paėmiau ir kvėpavau. Visgi proteinas, ne kokie nors klijai ar dar koks šūdas. Ir kai gavau proteino supratau, kad gyventi verta, ypač, kai turi tokius gerus draugus kaip Rimas. Rimas valgė apelsiną, tai maišiukas kvepėjo alyvuogėmis. AŠ nežinau. Aš kai suvalgau apelsiną, mano sperma šūdais kvepia.

Nežinau kodėl taip yra, bet savo šiknos kvapas yra geras kvapas. Geriau nei svetimos. Biblijoj parašyta, kad svetimą šikną uostyt yra nuodemė, vakar skaitydamas net pasibraukiau tą eilutę.

Nu svetimos šiknos, tai kažkaip, kažkaip ne kaip, bet jei pist tai tik svetimą šikną, sau gi bybio subinėn nesukiši ir manau, tai yra dievo klaida, bet kadangi dievas yra durnas, tai galima atleist. Tokį pasaulį tik debilas galėjo sukurt, ir manau, kad esu už dievą protingesnis milijoną kartų tik super galių neturiu. Negaliu pabezdėjęs pasaulio sukurt, negaliu negyvos katės atgaivint darydamas dirbtinį kvėpavimą. Nieko negaliu, tik mąstyt, o kiti žmonės ant tiek debilai, kad nemąsto. O tikras filosofas, turi išfilosofuot argumentą, kodėl apie šitą gyvenimą mąstyt nereikia. Tai va tipinis žmogus sėdi ant šikano, ir galvoja, kad jis masto, nu bet jei šikimas yra mąstymas, tai aš blet debilas. Jei žmonės mąstytų, tai niekas į darbus neitų. Darbe juk mąstyt nereikia, nebent jei tavo darbas šikt.

Penktas skyrius

Sakyk žmonėms nesakęs, kad jie debilai yra – vis tiek nieko nesupras, dėl to ir debilai. Nu argi ne taip? Va bliat kai žmonių nekenti, tai kančios akmenį pas save širdyj nešioji. Visiems tik duok, duok, o kad kas ateitų ir tau sakytų – imk, imk. Taip nebūna. Va todėl žmonės ir užpisa, kad nori viską gauti ir dar for free. Haliavčikų pasaulyje gyvenam, kur kiekvienas protingas paxaliavint, o dirbt niekas nenori. Tai taip ir gaunasi, kad pinigų nėra, darbo nėra. O jei darbas yra, tai jis pamoinas, kaip mano gyvenimas

Išgėriau vodkos, atsigėriau arbatos. Padariau Rimui minjetą, oj blet – omletą. Sutraukiau cigariuką ir gyvenimas geras tapo. Viskaz buvo gerai, tik bybys stovėjo nepistas.

Vat iš tikrųjų nesuprasi, ko tas bybys atsistoja, kai pizioko šalia nėra. Nejaugi jis toks debilas, kad nesupranta – galvą gi turi, bet matomai galva nedirba. Nu koks bybys toks ir šeimininkas, nieko čia nepridursi. Sklinda legendos, kad pas protingus žmonės bybys išvis nestovi, todėl protingų žmonių nėra. Boba blia, est ką neturi, darbo neturi, vaiką pasidaro ir gyvena sau iš pašalpos. Va čia tai verslas, protingos tos bobos, naxuj dirbt, tegul vaikai dirba. Būčiau vaikas, tai pizdon sulysčiau, bet kai dabar esu dėdė, tai karočia nebetelpu. O delfinui į pizdą ar į šikną lyst, tai visai neprikolas. Supranti?

Gyvenimas bėga, o mes kurva stimpam. Sakė draugas, kad vienas žmogus gyvena su nupuvusiu snukiu ir numirt negali. Va blet.

Fastforward penkias minutes ir suskambo telefonas:

– Alio
– Alio
– Alio, naxuj ryšys blogas nieko negirdžiu

– Tuoj palauk telefoną iš šiknos išsitrauksiu. – pasakiau taip, nes šikna geriausia piniginė, ten telpa bybys, butelis, beisbolo byta ir telefonas su pinigine bei raktai.
– Nu blet tu pavarai.
– Pir, žinau.
– Blet čia šaibų nemėtyk.
– Netyčia.
– Kiauliška bet sveika. Don't hold it in.
– Gerai, išsitraukiau telefoną iš šiknos, nexuja nesmirda, nes šiknai klizmą dariau.
– Čia tau skambini profesorius Pizdukas Pizdžiukadprofesoriusdiplomąnusipirkau.
– Kokiais reikalais?
– Turim kurvų, ir neturim ką valgyt, gal gali duot nekeptą žuvį?
– O blet, kaip tik turiu nekeptą žuvį. Siųsk čia.
– Gerai, davai siunčiu.

Palaukėm biškį, pora kurvų padvalila. Vienos vardas Konkreti Dūra, kitos Visiška Debilė. Mes su Rimu vaskinom kas ką pis. Aš parodžiau šulinį, Rimas parodė – žirkles ir jo žirklės nuskendo šulinyj. Buvo zajabis, nes man atiteko Konkreti Dūra, o jinai baigus aukštąjį univerą, mokėsi licejuj ir vistiek dūra atliko, nes visi mokslinčiai yra debilai. Tai žinai.

Žodžiu pisau aš tą dūrą Dūrą ir blet gandonas plyšo ir prisperminau jai į ranką. Žinai, pist kūrvą be gandono neapsimoka. Ir užsikrečiau S KLASĖS BMW TRIPERIU. Pizdec galvoju, kai pisau bobai per dantis, tai numušiau galvą. Numirė naxuj.

Tai po to ėjau pas daktarą, o po to į laidotuvės Davė daktaras bybiui tepalą pavadinimu “meistriukas” Tepiausi tuo kremu ir bybys iš triperio pavirto į lambordžą. Va čia tai geras “meistriukas”.

Šeštas skyrius

Sėdom į lambordžinį ir nuvykom pas Avižinį, Avižinis vyras geras turi avižų degtinės ir tris stiklines. Mes vodką zalpam, zalpam, o kas buvo nepamentam.

Septintas skyrius

Atsikeliu ryte, galva plyšta pizda. Galvoju reikia išgerti vaistų. Nueinu į pirmo aukšto vaistinę, vėl kaip ir kiekvieną dieną išpisu Kurva ir mano bybys būna patenkintas, kaip patenkinta šalies prezidentė numesdamas vargšams skatikus tam, kad nepastiptų, ot kurva ta prezidentė kaip ir visa valdžia.

Bybys atsigavęs, pizdos gelmes jis ne kartą matęs, o vat aš nežinau, į kokias girias einu, nes kiekvienas pizių daktariukas nešasi grybus iš pizių gelmių. Sergančios pizės smirda grybais ir silkėm, tokia mišrainė spermos padaže. Nu žodžiu pats supranti.

Įpisau vaistų, galva po pusvalandžio praėjo. Tada galėjau blaiviai mąstyti, o kai blaiviai mąstau visada noriu išgerti. Pinigų nebuvo ir aš ble pradėjau REGULIUOTI. Iš karto zvanas Rimui.

– Zdarova kentūra. – sakau Rimui namioką, kad noriu įpist, nes kai nenoriu įpist, jam neskambinu, bet, kad aš nenorėčiau įpisti, tai taip nebūna.
– Zdarof, kentas. – Rimas pasakė, kad turės išgerti.

Mes vienas kitą iš kelių žodžių suprantam, tak nenada mums čia ilgai pizdelinti. Žinai, žinai, žinai. Kurva naxuj, Kurva jibat vrot.

Tik sumerkiau akis ir užmigau. O sapne manęs laukė nuotykis, kad bbd. Sapnavau, kad prostatos vežį pasigauvau. Vo blia, negalėjau išsimyžti, bet kai išsimyžau, tai į lovą prisimyžau.

Chata visa myžalais smirda, tai prisidegiau cigaretę, kad kvapą numušt, nes myžalais trenkia tai jibi ti menya vrot.

Rimas atvarė, sako man neplach detka. Išdžius tas myžalas.

Matai, kaip ten bebūtų, bet visi kurie geria – apsimyža į lovą, bet aš tai blaivas buvau. Pisiūnas neatlaikė spaudimo, nors prieš guldamas myžt nenorėjau išvis.

Įkalėm alaus, vodkos, brendžio, šnapso, kokso, viskio, amfos, lsd ir ratų – ir tada jam pasakiau, kad man pakako.

Aštuntas skyrius

Ėjau per gilų mišką ir mane vijos Meškinas Lokys ir man pasakė, kad mane pavijus jam bus labai ZAJABYS. Bėgau, per krūmus, lipau į medžius, nulūžo šaka ir tiesiai lokiui į nasrus.

Perėjau iš matricos į matricą, o ten sėdžiu sau skrandyje su dviem cepelinais ir pastoviai man ant galvos pila vodką. Suviliojau aš tą vodką išpisau per glotką. Viskas buvo zajabys, nes stovėjo man bybys. Jei bybys man nestovėtų, tavęs drauguži šiam pasaulyje nebūtų.

Nu tai va, sėdim mes su cepelinais, valgyt nesinori nexuja, bet aš čelas nevjibenas. žinau, kad kai geriu – valgyti reikia, nes mirsi iš bado, net vodka nepadės. Valgau sau skrandyje cepelinus, virškinu juos ir šiku meškinui į skrandį. Meškinas, kad pajuto mano šūdą sklindantį iš jo nasrų – nuėjo pavemti, įkišo jis skrandin du pirštus ir išvėmė mane.

– Blet, Lokį. Ką tu čia darai?
– ZAJIBAL TU EST MANO MAISTĄ IR ŠIKT MAN Į SKRANDĮ
– ZAJIBAL TU ZAJIBAL, BET AŠ TAVE TIK NAJIBAL.

Pisau Meškinui į dantį iš kairio kiaušinio. Nulūžo jam iltis, trūko plionkė ir smigo Lokys amžinam poilsiui
Aš Loky sudorojau, blet suėdžiau belekaip. Dabar sveriu penkias tonas + du cepelinai ir vodkos gramai kokie trys.

Devintas skyrius

Atsikeliu iš ryto, galva plyšta belekaip. Nežinau ko imtis, ką daryt. Bet judėt nenorėjau, sakau reikia dar pagulėt, pamiegot ir kokią gražią bobą susapnuot.

Miegu, ir sapnuoju lexi belle. Kaip jinai man augina vaikus. Vaikai du buvo: vienas Bybys, kita Pizda, pisosi jie belekaip ir tada gimė Jėzus. Jėzus vyras paprastas, apie jį negalima, bet jis buvo toks blogas, kad pakorė jį ant kryžiaus. Kabėjo Jėzus ant kryžiaus ir kryžius – nulūžo. Tikėk, tu netikėk – man nerūpi, bet sapnas toks buvo – nieko negaliu pakeist.

Tad mes su visa šeima, išėjom į girią. Girioj augo ąžuolėlis, pydaras jis buvo. Tokiu skardžiu balsu pasakė:

– Jūs girioje sėdėkite, kiek norite, bet mano sumkų nelieskite. Netrukdykite manęs, man reikia augti į viršų, o jei kas mane palenks – duosiu pizdiulei.
– Ąžuoliuk, ąžuoliuk, nepisk tu man proto. – Palenkiau ąžuolą ligi pačios apačios ir piso jis man vieną gerą iš šakos. Aš ąžuolu netikėjau, smarki jo ranka.

Nuvežė mane į reanimaciją. Ten trys daktarai ir boba. Pisos belekaip. Aš sakau, ką jūs čia darot, o jie man pasakė – palauksi, nesupratau, ką jie man sakė, nežinojau, nesupratau. – Bet iš ryto atsikėlęs, dročinau kaip pašėlęs.

Nebuvo bobos, o bybys stovėjo kaip santa klausas coca-colos reklamoj. Toks gyvenimas, tokia teisybė, ir pritryniau aš mazolį prie rankos. Galėjau groti gitara ir būgnais, daužiau per savo spenelius ir bandžiau išmušti gerą ritmą, tačiau pasitempiau papuką. Skaudėjo belekaip. Tą padaręs ir nuleidęs garą, suvalgiau aš vieną kebabą. Kebabas buvo aštrus, su jalapenu ir su papjaustytu Rimvydo členu. Na tiek to, ką aš čia. Ne kančia, o tikra palaima. Kebabas su bybiu, negyvenu, o gyvenu.

//

Rašiau knygą aš pablūdęs, vidurnaktį atsikėlęs. Padročinęs kai pašėlęs. O mano istorija tik įgauna pagreitį, kaip ir tas mazolis ant piršto.

Jei pas žmogų mazolis ant piršto – akivaizdžiai dračiūnas, nebandyk atsimazint, kad nuo klaviatūros. Negali būti, tai painu. Supjoviau aš čia grybą einu pizdu. O į pizdą aš atėjęs, pasiuvau aš bybį medinį, kad tas įėjęs – grybų man atneštu. Akivaizdžiai nesuprantama esmė, kurios čia visiškai nėra. Painios mintys, painūs žodžiai – rašau knygą savo uoliai

Dešimtas skyrius

Subtilios mintys, koksas. amfa ir keturi ratai. Lydėjo mus su Rimu į kitą pasaulį, mes negalėjome patikėti tuo ką matėme – niekas nepatikėtų. Tokia teisybė, toks džiaugsmas, ką tai gali reikšti?

Sėdėjo briedis keturiomis, rakom kitaip tariant. Ir tada atėjo dramblys, kuris įkišo straublį.

Kas čia per nesąmonė, kas per nesusipratimas. Gyvenimas yra painus dalykas. O mes norėjome – gerų minčių, gerų klajonių. Burbulų palaidų ir kito dvasinio peno, bet nieko mums nesigavo. Keista ir beprasmė pasaka, kuri juda į begalybę nesąmoningų simboliu.

Kas tai per nesusipratimas, kas gali tai suprasti. Nesąmonė, nesąmonė. Tai yra nesąmoninga.

Vienuoliktas skyrius

O dabar – aš – eisiu parūkyti, atsipūsti, nes pisau įvairių minčių, apie matricas, sistemas ir kitą xujnia. Tokių minčių niekas nebūtų užrašęs, jei būtų tarp eilių savo proto nepametęs. Tokia teisybė, Akivaizdi teisybė. Begalinė būsena per kurią aš skrendu, nesąmonės, pievos ir girios. Rytojus ateis tau jo nelaukus, o tu liksi ten pat kur buvai vakar – savo namie tarp uždarų sienų. Tai tavo vienutė, ta kurioje gyveni, norėjosi pasakyti daug, o pasisakė visiškai nieko. Tai yra nesuprantama. Žodžių salotos, kurios neša mus į tolimas gelmes, kur mes pabuvome ir grįžome nieko nepešę. Jokio dvasinio peno, jokios ekstazės. Nieko, tik tyla užrašyta žodžiais – juk viskas, ką mes žinome – nieko nereiškia, o mes galėtume bėgti, ten kur neša mus mintys, bet tai padaryti yra baisu, koksas nepadės, žolė irgi.

Nesąmonė, matricos, begalinis skausmas ir kančia. Bet tu negali pabėgti nuo savęs, tai man priminė Algimantas Pievislovas. Tai yra fantastinė haliucinacija, beprasmis eilių rašymas, nesąmonė, kaip ir visa literatūra, bet šitam reikale aš buvau vienas. Nežinojau, kur mane tai nuves, bet tai buvo eksperimentas. Eksperimentas, kurį turėjo užrašyti Napoleonas Bonaperdas. Jis buvo geras Baltaūsis žmogus, kuris gėrė vakarais degtinę, o rytais – samagoną.

Kosmosas, tikra teisybė, žodžiai, kurie liejasi į tylą, niekas nesupras. Blevyzga, sakinys, kuris visiškai neturi prasmės šioje knygoje, kaip ir visa knyga, kuri neturi prasmės, ir tas, kas supras ją – bus durnius, nes aš pats nesuprantu ką čia pasakoju. Nes aš esu apsinešęs nuo amfos. TYLA – GERA BYLA.

Dvyliktas skyrius

Atleido mus su Rimu nuo narkatos. Grįžome iš astralo nieko nepešę, jokio dvasinio peno. XUJOVAS TRIPAS SKANT. Gyvenimas nei kiek nepagerėjo, na ir nepablogėjo. Viskas buvo kaip buvę. Aš va ir sakau, kad narkotikus vartoti reikia tam, kad iškreipti savo sąmonę ir išeiti iš matricos. Juk tiek daug žmonių apie matricą šneka, bet niekas nesupranta kas tai yra. Prisižiūri filmų ir galvoja, kad yra kažkokia kita realybė. Maža to žmonės galvoja, kad dvasią turi. Negali būt labiau debiliška, nei yra.

Aš galiu pasakyt, kas bus po mirties. Ar teko kada prisigerti tiek, kad truktų plionkė? Va ta plionkė ir esi tu, trunka plionkė ir tavęs nėra, bet kadangi gyvas organizmas, tai plionkė vėl atsiranda. Organizmas mirs ir plionkė dings. Tu esi sąmonė, o kad būtų sąmonė – reikalingas kūnas, tos tavo smegenys, kurios ir projektuoja tavo visą samonę. Manyti, kad žmonės turi dvasią, o kiti gyvūnai neturi yra absurdiška, nes žmonės irgi yra gyvūnai, kuriuos veikia tos pačios biologinės, fizinės ir cheminės taisyklės. Bet jei čia matrica, tai gal Dievas ją sukūrė. Bybys žino.

Man kartais atrodo, kad gyvenimas yra nesąmonė. Išsiaiškinti, kam gyvenimas sukurtas yra absurdiška, nes matai, jei mus sukūrė Dievas, tai tik jis vienas žino, kaip šita matrica veikia ir kaip jinai yra sukurta. Niekas kitas to negali žinoti, nes paprasčiausiai, visi tiria matrica iš vidaus, o ne iš išorės. If ju nou vat ai myn.

Atrodo, kad visa visata yra didelis bezdalas, kuris kažkada išsigaruos. Yra tokia bezdalo teorija, pats sugalvojau, nes esu didelis mokslinčius, nevjibenas – GURU iš Pabradės rajono, bezdalių giminės, samagončikų klano. Mano žiniomis gali abejoti tik visiškas priedurnis, o kadangi šitą knygą skaitot, tai nemanau, kad esat labai protingi. Žodžiu nei per daug debilai, nei per daug protingi – visai kaip aš, nes matai taip sakyti galima tik todėl, kad tai yra statistinis vidurkis.

Kai pyksti ant žmonių sakai, kad jie debilai, kai nepyksti ant žmonių, tada sakai, kad jie maladec ir protingi, bet visi puikiai žino, kad didžioji dalis yra debilai. Todėl taip ir sakau, na kitaip būti ir negali. Reikia tuo tikėt, va kažkas pasakė tau, kad atomas yra, ir tu tiki, nors bybį tu tą atomą plika akimi pamatysi, nes paprasčiausiai jis juda greičiau už šviesą.

Keista yra tai, kad atomai susideda iš tuščios vietos, bet iš kur man žinot – aš gi irgi tikiu, Matai, aš esu atomas, kuris rašo knygą, o tu esi atomas, kuris bando kažką suprast. Mes jau du atomai, kurie yra kitokie, nei tie kiti atomai, katrie yra debilai. Tai va žinok. Ir greičiausiai sąmonė

transliuojama iš kažkur kitur. Va kai pagalvoji, tai pasidarai toks protingas ir nepopuliarus, kad oj, oj, oj.

Tai va pisau išminties, dabar žinai ir tiki, kad esu PROTINGAS DETEKTYVAS, O NE ŠIAIP DALBAJOBS?

Gyvenimo ritmas pagreitėjo, dabar gyvenu greičiau nei vakar. Kiekvieną dieną įgaunu pagreitį ir kai pagalvoji, kad žemė sukasi 1600 km/h greičiu, o tu kai dalbajobs nieko nejauti ir atrodo, kad žemė yra statinė, bet gal čia debilų išmislas, kad taip greit sukasi? Matai gali tikėt kuo nori, toks jau tas pasirinkimas. Bet iš esmės, tai koks skirtumas. Tu esi tu, o Aš esu Aš.

Nereikia ten galvoti ir parintis, kaip kas yra. Paprasto žemiečio gyvenimas yra paprastas, jis keliasi ryte ir xujarina į darželį, po to xujarina į mokyklą, po to į universitetą, o po to į darbą. Jau nuo pat mažens moko žmones integruotis į darbo rinką ir keltis anksti ryte, bet visa tai yra nereikalinga. Vertingiausias žmogui dalykas yra maistas, o ne pinigai, nes ką tu negyvenamoj saloj už pinigus pirksi? Negi tu valgysi popierių? Mintis tokia. Žmonės perka nereikalingus daiktus už pinigus, kurių neturi tam, kad sužavėtų žmones, kurių nepažįsta.

Visos šitos tirados, kurį vadiname gyvenimu pabaigoje mes mirsime, ir tą turi kiekvienas žinot. Visiems ateis pizdec, tai kam čia iš kailio nertis, kad atitolinti savo mirtį. Geriau trumpas, bet geras gyvenimas, toks kokio tu nori, nei ilgas ir chujovas, kančios kupinas gyvenimas.

Tryliktas skyrius

Šiandien ta diena, kai varau saugoti dramblių su Rimu į Litexpo parodų rūmus.

Nuvarėm į Rūmus, o ten drambliai – jibitvajmat didumo, iki stogo. Tokie dideli, dideliais bybiais – pizdec, atsakau, pizdec, atsakau. Buvo du drambliai ir viena dramblaitė, nevedus ir tie drambliai darė double penetration. Viens į šikną, kits į pizioką. Žodžiu vaizdelis buvo belenkaip geras, nesigailiu, kad šitą bylą apsiemiau.

Bet tada akimirkai dingo šviesa ir drambliai dingo.

Žmonių buvo daug, bybys žino kas ką padarė. Iš karto užblokavom išėjimus, kad niekas neišeitų ir žiūrėjom ką turim. Buvo minia žmonių, ir akivaizdžiai vienas senis toks storas lyg tris dramblius prarijęs, nu bet negali viskas taip būt paprasta, ar gali? Mes jo neklausėm, nes pas jį nekaltas veidelis. Ėjom iš pradžių prie lieknų.

Stanavitės detki rakom – budėt repeticija.

Na ir sustojo visos bobos rakom ir leidosi tikrinamos. Tikrinom ir pro pizdą, ir pro šikną, ir pro burną nieko neradom. Beliko tas storas senis. Na tai sakau Rimui – davai šokam į skrandį ir žiūrėsim kas bus, o Rimas sako, tu šok pro šikną, o aš pro burną.

Sakau – gerai.

Pasiėmiau skysčio, kuris šūdą atbaido. Na tipo pasipurški skysčiu ir šūdas nelimpa, o šiaip gerai praslysta, nes kai pro šikną lendi, tai pizdec – daug smarvės, daug dvoko ir kitų dalykų, nes gi pizdec.

Pastatėm senį rakom, Rimas palaikė jį už rankučių, kol aš įlindau jam į subinę.

O kvapas, o smarvė, senis prisipažino, kad pabezdėjo, bet neprisipažino, kad dramblius suvalgė. Tad teko lįsti ir pačiam viską išsiaiškinti.

Įlindęs į šikną, aš jau buvau kitoje matricoje, kitoje realybėje. Tokios matricos niekas nematė, nes niekas šiknoj nėra buvęs – visas. Aišku galima buvo prietaisais patikrinti, bet jau buvo per vėlu.

Lindau gyliai subinėn, nėriau pro visus šūdus, nes sako, kad kiekvienas žmogus yra full of shit, ir tai yra tiesa. Senis daug ėdęs, daug val..., tfu blet bekalbant šūdas į burną įkrito. Nu ir aš nesuprantu, kodėl man visada, tokie pamoini dalykai atsitinka. Negi aš esu Dievo prakeiktas ir pasmerktas žmogus. Dievas akivaizdžiai manęs nemyli. Bet darbas yra darbas ir darbą reikia dirbti nepaisant patekusio šūdo. Aš nėriau toliau…

O ten, storojoj žarnoj, žiūriu dvi šūdinos kurvos sėdi ir nykštukas.

– O, turime svečių – pasakė nykštukas.
– Nykštuks, a dramblio nematei?
– NEA.

Sėdi nykštukas bybį išvertęs ir tratina kurvas. Pasisekė jam.

– O, nori pabandyt mano kurvą papist? – pasakė nykštukas pasiūlymą, kurio negalėjau atsakyt, bet turėjau atsakyt, nes buvau su misija.
– Aišku, kad noriu, bet ieškau dramblių.
– Nu tai, kas tavo drambliams atsitiks?
– Nežinau, jie dingo.
– Na, dingo, tai dingo ką padarysi.
– Reikia rast, nes jei nerasiu. Būsiu prasčiausias detektyvas pasaulyje.
– O tai tu dar ir detektyvas?
– Taip.
– Ką darai po šiknas landžiodamas detektyve?

– Taigi sakau, kad dramblių ieškau.
– Nėra čia jokių dramblių.
– Matau, kad nėra
– Tai ko stovi, kaip kelmas? Imk bobikę papisi, gal atsiras kokių nors minčių!

Išsitraukiau aš cigarą, užsirūkiau ir galvoju, reikia gi papist bobikę, jei siūlo, negi atsakysi. Ar koks vyras yra sekso atsisakęs, jei amžinai nedapistitas kankina? Negali taip būt, todėl ir sakau, reikia pist, kol duoda. IMK SAKO MANE UŽ PIZIOKO IR TRATINK MANE IKI RYTO.

Paėmiau tą šūdiną kurva ir tratinu, nes tarp šūdo nėra ką daugiau veikt. Tratinu valandą, tratinu dvi, ir žiūriu Rimas ateina.

– Ką čia dabar darai? – sako Rimas.
– Tratinu bobą, va žiūrėk ir tau viena yra.
– Nenoriu aš nieko tratint, mane ką tik suvirškino ir aš dabar šūdas esu.
– Tai Rimai nesiparink, tu visada buvai šūdas, tik nesuvirškintas.
– Aaaaaaaaaa… tada gerai.

Ėmė Rimas kitą kurvą ir tratino, tratino, tratino valandą, tradino dvi, o nykštukas žiūrėjo. Čiulpdamas kurvos šūdą.

– Vyrai, gerai varot mano kurvas. Aš mačiau dramblį!
– Kur? – sustojau pist kurvą.
– Nu va žiūrėk, tau prie subinės prilipęs! Ha, Ha, Ha

Bandau pažiūrėt, bet nexuja savo subinės pamatyt negaliu. Ta prasme, gerai viskas, lyg ir, bet subinės pamatyt savo negaliu. Supranti. Bybį ir kiaušus galiu matyt, bet subinės negaliu pamatyt. Subinė yra nesusipratimas, kodėl jinai gale. Gal mano šikna tokia baisi, todėl ir nematoma?

BLET KODĖL???
KAS ČIA TAIP SUKŪRĖ??
NEATSAKOMAS KLAUSIMAS!!!???????????????????????????
KODĖL ŠIKNA YRA ŠIKNOJE?????????????????????????!!

Žodžiu, nežinau, “todėl” man atrodo teisingiausias atsakymas.

Keturioliktas skyrius

Mane apniko neviltis, kad savo bezdės negaliu pamatyt.

Aš nežinojau, ar ten yra dramblys ar jo ten nėra, tad paklausiau Rimo:

– Rimai!? – paklausiau Rimo ar yra ant šiknos dramblys.
– Nu palauk pažiūrėsiu tau į anal kanalą. – Rimas įlindo man į subinę ir akurat, rado ten dramblį.
– Jo, Tomai, yra dramblys, bet kažkoks jis šūdinas.
– Tiek to, kad šūdinas - svarbu gyvas jis. – Buvau be galo apsidžiaugęs, kad vieną dramblį radome.

Rimas paėmė pincetą ir ištraukė dramblį man iš šiknos. Dramblys nenorėjo lyst, bet jo “gaidelis” užsikabino man už seklidžių ir kai Rimas traukė, man kiaušo plauką ištraukė. PIZDEC!!!!!!!!!!!!!!

Ar tu bent kada bandei nusiraut plauką nuo kiaušo? Vienas dalykas yra juos skust, o kitas dalykas išsiraut/nusidepiliuot. Tik tikri padonkai kušio plaukus raunasi, o aš nebuvau padonkas.

Žodžiu Rimas ištraukė dramblį, viskas su juo buvo gerai, tik, kad šūdinas.

– Drambly! Kaip man į subinę įlindai?
– Te..Te..Ten buvo geras kvapas.
– Kodėl įlindai man į subinę?
– Mus užpuolė užpuolikai, neturėjau kur slėptis.
– Supratau.

Tai va, kažkas tuos dramblius užpuolė, bet mes buvome tikrame subinceptione. Pro šiknas, kaip pro matricas praėję. Aš negalėjau suvaldyt savo nervų ir iššikau nesuvirškintą cepeliną. Jei jau juokaujam tai papolnai, kad kiti intelektai nesuprastų. Rimas paėmė tą cepeliną ir suvalgė. Žodžiu kas vienam šūdas, tas kitam maistas. Argi ne taip šunie?

Tai va. Rimas buvo sotus, o aš išsišikęs. Iš karto numečiau kokius tris šimtus gramų. Storas, fucking, cepelinas buvo. Gerą šūdą padėjus galima ir kilogramą numesti, todėl stori žmonės turi valgyti laisvinamuosius ir sėdėti ant puoduko visą dieną, kad iššiktų savo tuos riebalus.

Prikin edi daug, ir nexuja nešiki. Nu tai šūdas turi kažkur kauptis, o tarp kitko šūdas, juk ir yra maistas. Tai mes valgom gražų šūdą ir iššikam negražų maistą. Juokingiausia tai, kad žmonės duoda maistą gyvuliams, o poto gyvulius valgo. Juk gyvulys tai yra filtras. Prišeria gyvulius visokio šūdo, o poto skundžias kad kepenys ar inkstai nebeveikia, o ką jau kalbėti apie alkoholį ir kitą šūdą. Va sako cigaretės kenkia, bet jei kenkia, tai kodėl taip lengvai prieinamos? Kiekvienoje parduotuvėje gali nusipirkti cigarečių ir nužudyt save iš lėto. Nu bet koks skirtumas, aš nuo cigarų esu priklausomas, o mest noriu, bet negaliu – Addictive shit.

Mes visi galėtume būti geresni žmonės, bet kad tie patys žmonės to nenori. Matrica kažkokia, tik nereikia kurti utopijų, reikia visiems duoti pinigų, kad turėtų už ką nusipirkti cigarečių ir alkoholio, nes be šių dalykų bomžo gyvenimas išvis pamoinas.

Žmogus geria tam, kad pabūtų durnas. Mokosi tam, kad pabūtų protingas. Dirba tam, kad būtų išsekęs. Kuria tam, kad kažkas įvertintų, bet iš tikro niekam šitie dalykai nerūpi. Nebus taip, kad robotai pyragus kurs, na nebus – netikiu.

Tiki žmonės kažkokiais atomais, dievais, reinkarnacijom, pomirtiniais gyvenimais – visa tai yra absurdas, nes tas, kuris sukūrė sistemą – tiksliai žino, ką čia kam reikia daryti. Netikėk lemtimi, jei tiki, kad tu esi galingas žmogus, kuris gali viską pakeist ir save kontroliuoja, bet jei tu save kontroliuoji, kodėl negali mest gert, rūkyt, pistis ir dročint?

Esmė ta, kad kiekvienas organizmas turi instinktus, mes nelabai kuo skiriames nuo tų beždžionių. Bezdžionėms poxuj, jos guli ėda bananą ir nexuja nedirba. Tai vat tu galvok, kodėl nei viena gyvūnų rūšis nedirba, o dirba tik žmogus? Esmė ta, kad maisto gamtoje beveik nėra, picos neauga ant medžių, kokokolos šūlinių nėra – viską ką vartoja žmogus reikia gamint. O gamindamas visą šitą šūdą tik save įvergini. Visi sako taip: visi dirba, reikia ir man padirbt. Dirbo tėvas, dirbo tėvo tėvas, dirbo tėvo tėvo tėvas, dirbo tėvo tėvo tėvo tėvas, tai dirbsiu ir aš.

Juk žmonės negali pasirinkti darbo, kurio nori, nes jie visi turi priimti būt. Tai jei niekas tavęs į darbą nepriims – turėsi pats kažką kurt, nes negi tokiam afigenam gyvenime stipsi iš bado. Badu mirti yra skausminga, bet ką daryt, kai žmogui darbo neduoda, o tik pamoiną šūdą, kurio niekas dirbt nenori. Paklausiausia profesija – valytojas. Dar ir aukštąjį universitetą reikia baigti, kad įvaldyti šluotos judesio subtilybes.

Tai va.

Penkioliktas skyrius

Dramblys buvo šūdinas, mes nunešėm jį nupraust į vietinį tuliką. Rimas jam padročino bybį ir padarė prostatos masažą, o dramblys švarus ir atsigavęs, šypseną išmetęs – žodžiu laimingas.

O aš buvau nelaimingas, nes man dar reikėjo surasti du dramblius. Nežinojau nuo ko pradėti ir kuo baigti. Gyvenimas veikia savaime. Viskas juda kruta, keičiasi, o tu tik reaguoji į įvykius. Esi kaip bacila, kuri reaguoja į šviesą ir juda link šviesos. Aišku, sakyti, kad mes nieko negalime tai būtų absurdiška, nes juk tada kompiuterio nebūtų. Tai reiškia, kad objektyvų pasaulį kažkiek suprantame, nors visos realybės yra subjektyvios. Žmonės diskutuoja, ar yra daugiau nei viena realybė. Aišku, kad yra. Kiekvienas žmogus turi savo realybę. O gal čia koks nors solipsizmas? Bybys žino, kaip yra iš tikro, po tų visų psichuškių – xuj čia žino kaip kas yra.

Būkime vartotojai, būkime laimingi – vartokime šūdą, palaikykime Lietuvos ekonomiką.

Šešioliktas skyrius

Gėriau alų ir buvau nusiminęs, kad dar poros dramblių neradęs. Vienas dramblys saugiai dislokuotas iš analo, sterelizuotas ir išmasažuotas.

Beliko rasti du dramblius, bet nuo ko pradėt, ką daryt – nežinau, nežinau, nesuprantu, nesuprantu, nemoku, nemoku, negaliu, negaliu.

Septynioliktas skyrius

Nuėjom su Rimu į artimiausią barą įpist alaus, padaryt pertraukėlę, pačilint. Gyvenimas yra nuobodus, kai negeri. O ir kai alkoholis iš organizmo išeidinėja yra chujova, todėl visada reikia užpilt, kad diena geresnė būtų. Negersi – negyvensi, taip aš sakau. Biblijoje tai parašyta, kad žmogus turi gert, o girtas pridaryt chujnių.

Nuėjom į barą, ir barmenui aš sakau, duok man 200 gramų malūninkų gėrimo. Bybys žino, kas ten yra, bet veža tai neblogai, nes 50% alkoholio. Išgėrėm su Rimu vienodai, mane nuvilko anksčiau nei jį, jis dar 200 gramų paėmė. O aš vemiau penkis kartus, nes buvau pizdec kai girtas. Gyvenimas blecha, geri ir vemi, geri ir vemi, vemi ir geri. Turbūt visi žmonės geria tam, kad pabūtų durni, atpalaiduotų smegenis savo ir, kad pavemtų. Užtraukiau philip moriso ir gyventi gera pasidarė, poxuj, kad vemiu.

Manęs gyvenimas nemyli. Va kai būna žmonės, rockstarai visokie, tai jie turi viską, o paprastas varguolis nieko neturi, todėl ir sakau, kad visų šios žemės varguolių niekas nemyli, nei dievas, nei bobos, nei tėvai – niekas žodžiu. O tu visą gyvenimą pisiesi, kad viską pasiektum ir nieko nepasieki. Tada pasiduodi, bandai dar kažką, ir vėl nieko nesigauna – tada ir supranti, kad Dievas tavęs nemyli. Bybį dėjau aš ant dievų, nebus rojaus šitame pasaulyje, nors Jėzumi tikiu, ne, ne pizdžiu.

Primeti, kartą stogą rovė, Googlinau, kaip patekti į rojų, kaip atidaryti pasaulį, ir tada radau Jėzus.lt puslapį ir paaukojau 10 eurų, sakau, man reikalingas raktas į pasaulį. Ir tada bandžiau patikėti dievu, bet mano gyvenime niekas nepasikeitė, todėl nusprendžiau, jog dievais tiki visokie idiotai ir pašlemėkai. Jėzus man nieko nedavė, o ir sklinda legendos, kad Jėzaus išvis nebuvo. Todėl aš nusprendžiau, kad man Jėzus yra skolingas dešimt eurų, aš noriu atsiimti, tai ką esu paaukojęs.

Geriausiai žinomas logotipas pasaulyje yra kryžius, Visi žino, kad kryžius yra Jėzaus brendo ženklas, tai geriausia visų laikų firma, gerai nevykėliams plauna ten smegenys. Perka jie visokius šūdukus su religine atributika. O kunigai visokie, sėdi pinigus susisėmę.

Pasakysiu atvirai, kad pasaulyje yra daug visko prifilosofuota ir prisvaigta, kas antra filosofija yra kažkoks debiliškas svaigalas apie nieką. Nes mes gyvename išgalvotame pasaulyje – supranti? Visas pasaulis yra išgalvotas, ir tavo ta realybė yra kitų žmonių, tokių pačių kaip tu, išmįslas.

Realybė yra išmislas, nes kiekvienas gali čia kurti ką nori, nes realybė, ta prasme visa visata yra super interaktyvi. Čia pats geriausias žaidimas, koks tik gali būti. Tik va tai į žaidimą visiškai nepanašu.

Aštuonioliktas skyrius

Bare radau antrą dramblį, suka koks alaus prisprogęs senas suka. Pizdec, atsakau.

Guli visas girtas, apsimyžęs, bybį sau į burną paėmęs. Įsileido 50 litrų alaus ir suka ratu pro bybiuką į straubliuką.

Vat ir sekasi tiems drambliams, turi straublį ir ilgą bybį ir bybį pasiekia pizdec lengvai, o man ką daryt aš tik ranką turiu. Nei aš sau pasičiulpt galiu, nei ką. Galėčiau sau bybį pačiulpt nereiktų man nei kurvų, nei bobų, nei vyrų nieko. Bet va zapadlo dievas padarė. Įsivaizduok vyrai ne dročintų, o bybį sau čiulptų. Kiekvienas būtų pyderastas ir tai būtų normalu. Dievas sukūrė bobas tam, kad mes nebūtume pydarastai. Tai kai kitą kartą tavęs paklaus kas nors: kam tos bobos? Tu atsakyk, tam, kad nebūtume pydarastai.

Vienas pydarastas visada išbalansuoja kietų vyrų kolektyvą, kažkam susileidžia širdis, kažkam pasistoja bybys, na taip ir gaunasi – pats supranti. Visi vyrai kažkada buvo bobos, bet kai prasimaiše ten chromosomos ar koks bybys, išaugo bybys. Tai va.

Stūmiau aš tą dramblį pas Dalia Grybauskę, sakau imk suka savo dramblį, blet užpiso jis mane gert iš savo to bybiuko. Nu koks ten bybiukas, ten jau visas BYBYS.

Priėmė jinai dramblį – davė jam pizdos. Sako oj, drambliuk, drambliuk, mano pizei švelnus būk. O dramblys kai kišo bybį, tai parplešė pizdą. Tokio kaifo boba neturėjo niekada gyvenime. Visos pizdos plyšta kai gerą ir didelį bybį apturi.

Kiekvienam bybiui reikalinga pizda, maža ar didelė – nesvarbu. Svarbu, kad būtų kur įkišt. Nes va kai turi bybį ir nežinai kur jį dėt, tada jau nedapistitas kamuoja. Tokia religija. Tokios taisyklės. Ne aš gi pasaulį sukūriau, kažkas kitas. Bet kai gaunu pizia, suprantu, kad tai pats geriausias ir “švenčiausias” dalykas, ypač jei pizdą gali kiekvienas bybys atrakint.

Geras bybys yra tas, kuris visas pizdas atrakina. O bloga pize yra ta, kuria visi bybiai atrakina. Todėl tos pizės, kurios lengvai atsirakina – rinkoje neturi vertės. Logika lyg ir paprasta, bet čia

daug galvot reikia. Čia tas pats, kas namus apsaugoti su spyna, kurią atrakina visi raktai – nesaugu ir nepatikima, todėl tokios spynos niekas nenori, o ir pizės tokios niekas nenori.

Pizė yra spyna, o bybys tai raktas. Todėl geriau turėti gerą raktą, nei prastą spyną – atsakau.

Devynioliktas skyrius

Įplyšusi pizda kiek suneramino Dalia Grybauskę, bet jinai nepametė savo proto – o galėjo. Jai skaudėjo belekaip, ji sakė, kad norėtų mažo bybuko. Ir tada atsiradau aš. Pas mane bybys ne pats didžiausias, bet galingas. Galinga zalupa. Geras dirgiklis.

Sako boba lipk ant manęs, pataisyk man nuotaikėlę. Na aš nesusivaldžiau ir nusiperdžiau ir šis dalykas atbaidė jos norą, na ką ten atbaidė, ne atbaidė. Jai nuo smarvės ištriško ašarėlė. Aš ją nulaižiau ir pizdec nurovė mane. Ėjau per matricas, per pizdas, per bybius, nu žodžiu per viską ką tik galėjau aš ėjau. Buvau drūtas vyras, kamčiatkoj pagimdytas.

Praėjus rovimui, įkišau savo bybį jai į burną. Jinai paspringo ir numirė. Aš nuėjau į laidotuves. Man reikėjo jos pinigų, todėl iš kišenės iškrapščiau milijoną eurų, bet tie eurai buvo kortelėje. Tad man reikėjo iš kažkur gauti pin kodą.

Numečiau zvana Rimui, pasakiau, kad taip ir taip. O jis rado dramblę trečia. Gera buvo pasaka, bet ji dar nesibaigė. Atėjo į mano gyvenimą kita misija. O ir drambliai nebesvarbūs buvo, nes mirė užsakovas. Kai užsakovas miršta visi darbai nesvarbūs lieka. Poxuj man ta dramblė. Jinai turi ilgą gilią pizdą, o ten sulindus gera ir šilta. Aš jau ten ne kartą esu buvęs. Tai Maljorkoj viena kartą, tai Ispanijoj – žodžiu kur buvo drambliai, ten buvau ir aš.

Dvidešimtas skyrius

Nu karočia, pas Dalia Grybauskę buvo daxuja bapkių kortelėj, bet reikėjo pin kodo. Nuvarėm pas ją į chatą. O ten blet vartai didumo iki mėnulio, kai iš apačios žiūri. Nu blet, polnyj pizdec. POLNYJ. AR TU SUKA ĮSIVAIZDUOJI KĄ REIŠKIA POLNYJ PIZDEC?

Žodinėlis debilams: Polnyj pizdec yra kai polnyj pizdec.

Nu žodžiu buvo pizdec, bet aš suka gudrus čelovekas. Suka šaibą paleidau, nuėjau pašikt ir išpučiau pilvą ir pyzda pralindau pro vartų tarpą. VA NAXUJ MATRIX HACKS>;

Run script: fartamastatridbumbasta;

Instaliavau čytą į matrica. TA prasme įpisau pinigų kodą, ir kad mentai negaudytų. Nuperdžiau zuikį nuo vaizdo, nuvaliau jam ašarėlė. Mirė zuika, pisomės per laidotuvės, nu pizdec, atsakau ir tikrai nemeluoju. Kas manim netikės, tas tikės Jėzum. Žmogum žydu slash dievu, kuris gyveno prieš daxuja metų, bet mano bobutė kažkelintos eilės buvo. Apie ją žinių nėra, o vat kristus suka. Prišikta žinių apie jį, net nuotrauka nuo polaroido išlikus.

Sako kultūra, visa tai moralinė,.... tfu blet, religinė blevyzga. Visi sukos tik pisa protą. Visiems aiškina, kuria įstatymus. O paprastas žmogus, net lauke negali alaus išgert, nes kaip TYČIA visada papisa mentai. Mentai yra sukos. Bet jie vykdytojai. Didžiausi sukos yra visokie palitikai, palitikuoja, kuria naxuj įstatymus. Draudžia viską. Bailiai blet. Vyrai tampa bobom, o bobos vyrais. Kai Selas vieną pistų, tai visos bobos amžiams smigtų.

Nu aš ir sakau, wai sou sirijus? Visi tokie blet naxuj serjozni, kad nėra ką naxuj pasiųst. Jei būtų galimybė visus jus į nahui ir padegt. Gyvenčiau čia vienas ponas, kurwas pisčiau visokias Karinas, Bibinas, Stervinas ir būtų zjbs tas mano GYVENIMĖLIS.

Bet visi tokie serjosni, fartdžiaukų nesupranta. Nieko nesupranta, ir apsimeta, kad kažką naxuj supranta. Nu vyrui tik vieną dalyką reikia suprast, kad bybio į burną imt nereikia. Jei tai supranti, tai tu maladec baxuras. O jei ne, tai pederastas. Hate, Hate. Kupinas neapykantos aš esu.

Tie pydarastai, išbalansuoja jie viską, nesidaugina...tfu, sakau nesidaugina. Tikras pydaras perpisa visas bobas.. užstato visoms vaikus…. ir tada sako, kad OJ BLIAT, TAIGI AŠ PYDARASTAS. Nu argi ne taip būna?

O tos surogatinės bobos… pydarus pisa… Žodžiu gyvenimas šitoj matricoj yra tikras nesusipratimas. Nelaimė ir vargas. Vieni žmonės turi viską, o kiti nieko. O tie, kurie turi, sako kitiems taigi jūs galit, taigi viskas nuo jūsų priklauso. Luckiai sukos.

Dvidešimt pirmas skyrius

Karočia įlindau aš pro vartus, o ten suka SABAKOS. BLET PIKTI. ALKANI PUDELIAI. PIZDON VISUS NAXUJ IŠSPARDŽIAU. Man šunys ne bėda. Atsimeni Resident Evil filmą? Tai va, kai ta boba piso sabakai zombiui per jibalą, tai aš taip pat pisau pudeliui iš kojos. nuskrido blet iki marso per penkias minutes. Suka iškepė apsišiko ir PADOX nx.

Byby dėjau aš ant šunų. Nu šuo blet katės šūdą valgo. Negaliu gerbt. Aš tai žirafos šūdą valgiau, ir karočia galiu pasakyt, kad zjbs. Elitiniam restorane visi valgė kugelius ir cepelinus, šaltibarsčius, o aš žirafos šūdą užsisakiau. BLET KAI ATNEŠĖ KILOGRAMU DEŠIMT. AIK TU NAXUJ SAKAU. KAI GERAI PAVALGIAU. PIZDA. AŠ HEPI.

Išxujarinau tuos šunis. Einu toliau. Žiūriu šimtas kačių, ir visos morčiuoja. Blet, kol aš jas perpisau visas. Nu naxuj, pavargau. Paimi kašarą glostai jos pizioką, jinai cumshotina a tada pisi iki antro ir trečio kumšoto. Oj vargas iš tikro tas bobas pist. kad ir kokios jos ten spešial. Va kad bobos duotų taip kaip kates. Tai zjbs būtų, visi atpisę būtume.

O dabar badauji, nepisi metais, dekadom, amžiais. Toks jausmas, kad viena boba toje žemėje, galiakas bobų.

Nu žodžiu atpisau kates. Einu toliau

Žiūriu, kalnas sūrio ir mikimauzas. Suka jis man sako, davai mes vaskinam kas daugiau sūrio suvalgys. Rimas nuvarė Į Top Sport. pastatė už mane pitaką, o už mikį dvacą.

Blet galvoju, kas per xujnia. Šoviau mikiui į galvą. Kiaurai praėjo.

Ir sėdau valgyt sūrio. Valgau dieną, valgau dvi, užpiso, daraus karštus buterbrodus ir kalnas nemažėja. Galvoju nu pizdec. Ir tada krč iš kišenės išsitraukiu šveicarišką peiliuką ir atlenkiu šaukštą, o šaukštas didumo. kaip sūrio kalnas. Paimu sūrio kalną, ir niam, niam, nom, nom, am, am ir kalno nebėra.

Einu toliau.

Žiūriu šaltibarsčių pelkė. Suvalgiau.

Einu toliau

Žiūriu. Cigarečių blokų dvidešimt. Iš karto telefonu zvanas draugams, pist prastūmiau.

Einu, einu ir blet žiūriu, kad ne tuo adresu einu

NU TU NAXUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUJ!

Dvidešimt antras skyrius

Užpiso. Sakau, kitą dieną nueisiu to pin kodo. Nesvarbus jis yra, palauks tie pinigai. Na ar kada pinigai nelaukė žmogaus? Pinigai visada žmogaus laukia, nes tik žmogus išleidžia pinigus. Pinigai patys neišsileidžia, bet, kad suka, tiek daug pagundų visokių. Tai brendžiuko, tai degtinytės, tai pizdos, tai dar kokio bybio ir nebėra tų pinigų – nesvarbu kiek jų tu turi.

Nuėjau namo, atsidariau dviejų litrų pūslę alaus, kurią pirkau prieš dešimt metų. Išgėriau ir JIBITVAJMAT, AKURAT, gyvenimas pagerėjo. Galvoju – suka – reikia parūkyt.

Išsitraukiau filkos moriso. Filka, geras čiuvakas, gamina cigariles. Geras dūmas, rudos tokios, į kanapės lapą suvyniotos. Nu ir chui snim sakau – parūkysiu aš tos kanapės, ten kažkokios modifikuotos cigaretės su kanapės lapu ir bliat kai kirto per šaratą, tai pizdec. Išėjau iš matricos.

Sėdžiu bare, žiūriu žmonės kalba. Pamatau, kad kiekvienas elementas veikia nepriklausomai nuo kitų elementų. Vaizdelis pize, kai DMT apsirūkius, tik pigiau. Aš gi ne narkomanas, Aš pats narkotikas, kai bobos, mano bybį čiulpia, tai visada atsikvošėja po valandos. Nes bybys toks didelis, kad užspaudžia ten kažką pas bobas ir jos įkvėpt negali, o aš kai bybį bobai kišu į burną, tai visada užspaudžiu nosį, kad paspringtų suka. Toks tas varganos bobos gyvenimas, visos jos prikrasnos senjoritos papisitos, tik debilės konkrečios, ypač tos feministės, kur vyrams bybius nupjaut nori. Atsakau. Bobos su papais ir bybiu, nėra vyrai, bet padaryti iš vyro. Karočia, tie kaip ten liaudis sako, šymeilai. Jobanyj vrot, nepisčiau, nebent feministės tokiems bybius nupjautų. Tada gal, gal, gal, bet ir tai abejoju.

Žodžiu gyvenimėlis. Sukosi tie elementai aplink fotonus ar kokį bybį ir aš sustingau. Sakau reikia man grįžt į matricą, yra nebaigtų reikalų. Tada įpisau magiškų piliulių, kurios prijungia prie matricos ir buvau pasiryžęs, eit paimt to pin kodo.

Nueinu, o durys atlapos. Suka, kažkas ten jau buvo, blet negaliu patikėt. Pramazinau savo šansą, ir kad piso per pakaušį iš beisės. Jobanyj vrot naxui, skaudėjo, bet ir atsijungiau. Išėjau iš realybės, trumpam.

Atsikeliu kažkokiam padvale, visur prišikta ir primyžta. BBD, konkrečiai, o snukis į musės šūdą įkritęs. Aš negaliu taip gyvent. Atsikeliu, nusivalau šūdą nuo akies ir galvoju. Nu. Nu, ir kas dabar?

Susuko vidurius paleidau trydą, apsišikau iki pačių nike sportbačių. Naxuj, negaliu aš taip gyvent. Tada paskambinau Rimui ir sakau, atnešk man švarias kelnes ir kibirą vandens. Rimas ant smūgio atlėkė į padvalą. Viską davė. Aš išsiploviau šikną, bet rankas pamiršau nuplaut. Rimas išėjo.

O aš toliau padvale.

Nu tai ką, kas piso man per galvą?

Akivaizdu buvo, kad piso, kažkas su beise, ir įtariamieji buvo trys. Musė, šūdas ir čiuvakas su byta. Tai sakau musei, axuel tu mane čia daužyt. Priplojau musę naxuj prie lango, Atkeršijau ir žiūriu pareina dar vienas udaras iš beisės. Suka, blokuoju. Byta atimu ir pisu čiuvakui per jibalą, konkrečiai taip iš visos jėgos. Naxuj, nenoriu rašyt, bet snukis atplyšo nuo galvos. Prilipo prie sienos. Pizdec. Viskas čiuvas nokautuotas, dar bandė kažką pasiaiškint. Bet paėmiau tą snukį ir įmečiau į savo aptrydintas kelnes. Tokia pasaka, tokia istorija, nei laiminga, nei nelaiminga. Ką padarysi, ne mes tokie, gyvenimas toks. Kad ir kur eisi, vis atsiras kažkoks gudruolis, kuris norės duot tau pizdi, bet jei tu kovosi, ne nekovosi, nes jėgų neturi – suka. Tu kakosi iš baimės.

Dvidešimt trečias skyrius

Narkata pradėjo iš organizmo išeidinėt, ir aš atpyliau. Pusliokas alaus atsipylė. Suka galvoju, ką daryt – dar gert noriu. Paėmiau šliauką, susipyliau į nasrus ir vėl girtas. Galimą dirbt toliau.

Kažkaip vos ne vos išėjau iš padvalo. Buvo visur durys atlapos. Nueinu pas Dalią Grybauskę į namus, viskas išvartyta, viskas sugriauta. Pin kodo akivaizdžiai ten nėra. Net neieškojau. Suka, galvoju, ką čia daryt.

Rimas paskambino ir sako:

– Tomai, aš jau buvau pas ją. – Sakė, kad buvo pas ją, bet kas tą jį, man klausimas kilo.
– Pas ką ją? – Uždaviau klausimą, nes esu smalsus.
– Pas Dalią Grybauskę.
– Radai pin kodą?
– Jo radau, bet paskutinis skaičius nusitrynęs.
– Ot padla, apsauginį sluoksnį uždėjo. – Padla apsauginį sluoksnį uždėjo, kad niekas neįsilaužtų į sąskaitą.
– Nu….
– Gerai, seni, susitinkam prie swedbanko
– Gerai.

Atėjau aš prie banko ir karočia davė man Rimas lapuką su kodu. Ant lapuko parašyti 3 skaičiai: 444, na tai ketvirtas skaičius irgi spėju bus 4. Suvedu 4444 ir bliac, Jackpotas.. tik, kad kodas netinka. Liko du bandymai. Suvedu 4440 – netinka. Vienas bandymas, sukos, liko ir kaip jus galvojat? Bus ar nebus? Suvedu 444∞ ir pyst – netinka.

– Nu ką Rimai, kasiakas, mums su tais pinigais, su tuo milijonu…
– Jo, ką padarysi.

Ir tada ekranas išmeta, tokį pranešima: “Jus sukos mano pinigų nepaimsit, Aš Dalia Grybauske, aš dabar kompiuteryje”

– Vo, bliat… – sakau – Rimai, primeti, boba į kompiuterį įėjo.
– Negali būt, čia kompiuteris į bobą įėjo, nes šiaip bobos prie kompų nesėdi.
– Tikra teisybė…

Kompiuteris įėjo į Dalia Grybauskę, dabar jis prezidentas… tfu, internetas ar kas ten bl. Žodžiu nežinau.

Dvidešimt ketvirtas skyrius

Mes su Rimu praradom visas viltis, ir nuėjom prie bažnyčios paklupėt, kad dievulis atleistų mums už visas mūsų nuodėmes, aš nuėjau išpažinties – pasiunčiau kunigą – naxui, o jis – man – sako. Atsiprašyk ir aš tau duosiu dešimt eurų.

Galvoju, kad noriu išgert ir dešimt eurų tikrai nepamaišys. Tad atsiprašiau ir jis man davė 9.99. Sakau, suka, taigi čia ne dešimt, ką man su šitais centais daryt.

– Centą gausi, kai kitą kartą išpažinties ateisi – pasakė Kunigas Padklupčiukas.
– Gerai, suka… – sakau.

Dvidešimt penktas skyrius

Turėjom 9.99 nusipirkom dešimt soskių alaus, kad troškulį numalšint. Nuėjom į miškelį. Geriam, geriam ir mentai ateina:

– Ką čia darot? – sako mentai.
–Socializuojamės. – sakau.
– Tai važiuosim į kapazoką…
– Ot ir nevažiuosim. – pyst, parodau jiems, kad aš pats mentas ir sakau, kad jie gali man bybį pačiulpt.
– O tai kodėl būdamas policijos pareigūnas, geriate viešoje vietoje.
– … – parodžiau bybį jiems. – Čiulpsit?
– Čiulpsim. – sako dvi blondinės mentės.

Pradėjo karočia bybį čiulpt viduryj baltos dienos. Sakau. Visais laikais pasaulyje kažkas pisasi. Ar tai būtų rytas, ar tai būtų vakaras, pasaulyje yra lucky čiuvakas, kuriam bobos bybį čiulpia – tai aš, tas laimingas čiuvakas.

Čiulpė viena mentė man bybį – numirė, nes tokį galingą spermioką šoviau, kad ten užstrigo jos gerklėje – žinos, suka, kaip spermą ryt. Ha. Ha. Ha.

Nuėjom į laidotuves, buvo liūdna. Kita mentė gedėjo, kad jos naparnikė padoxla.

Ot tos bobos, kai neryja – xuinia, o kai nuryja – tai numiršta.

Žodžiu – ne kažką.

Ta proga nuėjau pas Kunigą Padklupčiuką išpažinties.

– Tomai, kas buvo. – klausia kunigėlis.
– Žmogų nužudžiau. – sakau.
– Kokį žmogų?
– Bobą tokia vieną.
– … – žvengia Kunigas Padklupčiukas ir sako: – bobos, tai ne žmonės.
– O tai reiškia jokios nuodėmės nepadariau.
– Būtent.
– Tai, kur mano centas? Noriu į lažybų punktą pastatyt.
– Te, Tomai, tą savo euro centą ir būk laimingas. – padavė grašį ir atsiskaitė normaliai.

Nuėjom su Rimu į Top Sport, pastatėm vieną centrą ant barcelonos FC, ir laimėjom centą, nes kofas buvo 2. Žodžiu, o kaip tik mums dviejų centrų trūko ant soskės alaus.

Žodžiu nuėjom į vietinę parduotuvę, pasiemėm alaus ir zjbs.

Grįžom pas mane į xatą, atsidarėm aliuko. Įsijungėm teliką, ir leidom visuomenei plauti mums smegenis. Visokie elitai, visokie dalbajobai ir kitokie šūdai per teliką pisą protą. Internetas yra geriau, bet kabelinės apmokėti aš negaliu, tad tenka žiūrėti debiliškus lietuviškus kanalus – kur visi debilai. Ną ką aš galiu pasakyt, kokie žmonės, tokia ir visuomenė, jei žmonės debilai, tai ir visuomenė debilai, nes visuomenė juk susidaro iš žmonių – argi ne taip?

Visuomenėje yra visokių žmonių, tačiau jei visuomenė negali priimti mauglio – ji yra neišsivysčiusi visuomenė. Mauglis irgi žmogus, geras mano draugo draugas. Nuprotėjęs senis, tik pagalvok, žiemą lipą į eketę. Ot dalbajobs. Jo visuomene nepriima, nes jis biški išsigimęs, tfu, ką sakau visuomenė, aš jo nepriimu. Nepriimu dalbajobų į savo gyvenimą. Vienintelis dalbajobas šiam gyvenime esu aš ir Rimas. Kiti dalbajobai jau nužudyti. Aišku, visi motyvaciniai mokytojai sakys, kad nereiktų savęs nuvertinti. Bet negali būti taip, kad visuomenė yra dalbajobai, o mes ne. Na nebent retais atvejais. Visuomene yra protinga, tačiau žmonės visuomenėje yra debilai.

Dvidešimt šeštas skyrius

Visą gyvenimą mane supa kažkokie girtuokliai, narkomanai, žulikai, valkatos ir vagys ir aš galvoju kodėl, kodėl mane tokie žmonės supa ir daėjo man, kai pasimeldžiau dievui – o gi todėl, kad aš pats toks.

Matai kaip yra šiam gyvenime, mus supa tokie žmonės, kokie mes esame patys. Ir jei tavo aplinka chujova, tau pasikeisti bus sunku – beveik neįmanoma, tačiau viskas priklauso nuo tavęs. Cigaretes dedi pats sau į burną, Alkoholį pili pats sau į burną – bet argi tai blogai. Kodėl visuomenė nekenčia alkoholikų ir narkomanų, o gi todėl, kad mes nepatikimi žmonės, mes vengiam atsakomybės ir esame laulaifai. Mes esame pogrindis – fuk jumi.

Dvidešimt septintas skyrius

Dalios Grybauskės pinigų mes negavome, tris dramblius radau – o ji man nesumokėjo, nes nustipo. Taip gaunasi, kad likau be pinigų, o be pinigų nenorėjau būti, nes nėra nei už ką parūkyti, nei už ką išgerti, suka.

Reikėjo imtis kažkokio plano:

– Rimai, suka... – sakau – reikia kažkaip iš Dalio Grybauskės pinigus pasiimt, bet ką mes galime padaryt?
– Tomai, aš nežinau, ką mes galime padaryt. – sakė, kad nežino, ką mes galime padaryt, buvo jis visiškai be idėjų. Kurva, ne idėjinis žmogus.
– Aš manau, kad ją reikia iškast iš po žemių ir kažką sugalvot?
– Ką kažką? – paklausė Rimas įtardamas mane sąmokslu kažkokiu, bet jis tik įtarinėjo.
– Aš manau, kad reikia ją iškasti ir užsidėt jos snukį, paimt jos pasą ir karočia nueit į banką. Juk ji man skoloje, suka.
– Tomai, tai bent idėja, nebūčiau apie tai pagalvojęs - niekada. – sakė, kad yra ne idėjinis čiuvas, suka.

Nuėjom link Dalios Grybauskės kapo, iškasėm ją naxui. Nupjovėm rožą, ir aš jos rožą užsidėjau. Buvau Dalius Grybauskas. tfu blet, Dalia Grybauskė. Kišenėje radome jos dokumentą. Pažiūriu, pyst į veidrodį – zjbs. Roža, tai neprisipisi prie nieko. Idealus atlikimas, galėjau kurva būt ahujenas stilistas, bet jibanulsia savo gyvenime kažkur. Nepavyko.

– Gerai, Rimai, suka, tu pažiūrėk, kad čia niekas nevaikščiotų, o aš einu į banką! – pasakiau Rimui, kad pasaugotų banko įėjimą.
– Gerai.

Nuėjau į banką:

– Zdarovą kurvos… – sakau – aš Dalius Grybauskas, tfu, Dalia Grybauske, pasikeičiau lytį ir noriu atsiimti jos, tfu, savo pinigus.
– Laba diena, ponia Grybauske, parodykit savo asmens tapatybės dokumentą. – sakė viena boba, kuri mane aptarnavo.
– Prašau. – paduodu asmens tapatybės dokumentą…
– … – žiūri kurva ir nieko nesako, po to prataria – palaukit minutelę, reikia pakalbėt su viršininku.

O tu suka galvoju, jau kažkas bus.

Ateina viršininkas ir sako… – Tai laba diena ponia Dalia Grybauske, mes žinome, kad Jus pas mus laikote nemažą sumelę, bet tokios didelės sumos mes Jums negalime atiduoti taip greitai.
– Kiek reiks laukt? – klausia Dalia Grybauske, tfu Tomas Pavilijonas, tfu, AŠ klausiu.
– Keturiolika dienų – sako viršininkas.
– Keturiolika dienų, Jūs ką axueli? – sakau su baisiu nepasitenkinimu.
– Jo. – toliau viršininkas pisą man protą, kaip kokia malaletka, kuri bijo sekso.
– O kiek gali man duoti dabar?
– 1000 – sako suka, kad gali duoti štuką eurų, zjbs galvoju.
– Gerai, chebra, duodi man tą štuką, o kitus pasiimsiu po keturiolikos dienų.

Paduoda man štuką, mano veide šypsena, ir aš galvoju, kad reikia pizdint naxuj iš šito banko kol niekas nepričiupo. Paimu štuką ir einu link Rimo.

– Rimai, prakatila.
– Rimtai?
– Jo.

Kol mes su Rimu šnekučiavomės, atvažiavo policija ir mus suėmė.

Dvidešimt aštuntas skyrius

Sėdim su Rimu areštinėje, galvoju, dabar bus pizdec.

Ten prisikabino kažkoks girtuoklis, o aš nuplėšiau Dalios Grybauskės rožą nuo savęs, čia kaip filme Mission Impossible, Tomas Kruzas, tik aš ne Kruzas, o Pavilijonas. Tas pamatęs ant žemės numestą Dalios Grybauskės rožą atšoko.

– Suka… – sakau – raunies?
– Ne. – atsako girtuoklis – nesiraunu…
– Tu žiūrėk man, ba kaip pisiu, tai užmigsi amžiams.
– Oj nereikia manęs pist.
– Nereikia sakai… – perpisau vieną iš kairės į dešinę akį, kai sėdo ant suoliuko, tai lauke aprimo žaibai.

Sėdi Rimas, guli girtuoklis ant suoliuko. Pizdec galvoju, visi tik ir raunasi ir nesirauna. Jei šiandien tau gera diena, tai būtinai kažkas prie tavęs prisipis.

Tada atėjo mentas kažkoks, girtuoklis sako… – gal galit mane į kitą kambarį pervest. – mentas paima girtuoklį ir perveda į kitą kambarį.

– O Tomai, čia tu, ką čia darai – sako Mentas Impotentas.

– Nu va gėriau viešoje vietoje – atsakiau, pridengdamas Dalios Grybauskės gulinčia ant žemės rožą.
– Tai ką šitie vietiniai mentai nežino, kas esi?
– Turbūt, kad nežino. – sakau
– … – atidarė duris ir išleido mus su Rimu. – eikit, jus geri žmonės, ką čia jus laikyt.

Stovim su Rimu prie policijos komisariato, galvojame, ką čia neveikt and shit. Turėjom štuką. Visi reikalai kaip ir buvo baigti. Nereikėjo nieko daryt. Aš buvau patenkintas, kad gavau štuką už saugotus dramblius.

Rimas numetė pasiūlymą – gal einam į viešnamį bobų papist, kurva, seniai pisaus. Pasiūlymas aišku viliojo, bet, kad kurvos brangios, o ir Vilniuj nėra viešnamių. Reiktų pist į Olandiją, arba į Vokietiją, arba bybis žino kur, juk aš nekeliauju. Nežinau, kur tie viešnamiai.

– Rimai, o gal varom į stotį, kokią narkomanę paimsim?
– Nu galim, koks gi skirtumas kokia pizda, kurvos be gandono pist negalima, nes mendelejevo periodine elementų lentelė susirgsi.
– Būtent.

Nuvarėm į stotį. Stovim, rūkom ir prieina kažkokia malaletka, sako… – gal turit vyrai cigaretę? Pavaišinam ją cigarete, ir pasiūlom su mumis pasitūsint sex included. Ji sutinka.

Prisiėmėm buchlos ir ką mes ten su ja išdarinėjom, nenoriu pasakot, nes tada perskaičius mano memuarą jinai supras, kad čia pizdec jinai buvo. Bet galiu pasakyt, kad pririšom ją už kaklo ir galiausiai pakorėm. Mes gi su Rimu kentai normalūs, kurvų nepisam. Kuo mažiau kurvų pasaulyje, tuo sveikesnis pasaulis, bet tokia logika galvojant, tai reiktų visas bobas pakart. Nes nu gi visos jos kurvos – supranti?

Boba nebūtų boba, jei jinai nebūtų kurva. Supranti kodėl kurvos, nes visoms joms reikia kažką gaut už seksą, ar gėlytę, ar šokoladuką ar dar kokį bybį. Ne jokia boba neduos sekso už nieką, todėl ir kurvos.

Žodžiu pakorėm mes tą kurvą, ai ką aš čia pasakoju, dar pasodins mentai mentą už tokius dalykus, gali būti atviras, bet iki tam tikros ribos. Kur kūną paslėpėm nesakysiu, nes po elektrošoko neatsimenu.

Dvidešimt devintas skyrius

Gulėjau namie girtas kaip tapkė, štukos eurų jau nebuvo. Žinai, pinigai, kai jų yra, labai greit išeina. Pinigai išvis neina, kai jų nėra. Logika paprasta, jei supranti, ką aš turiu raumeny.

Mums pijokams, tik vienas dalykas galvoje, kaip atsimazint nuo darbo ir išgert, o jei dirbi, kaip išgert darbe. Pijokui daugiau niekas nerūpi. Gali būti alkoholikas, kuris priklausomas nuo gėrimo, o gali būti pijokas – žmogus, kuriam patinka gerti.

Tai va, aš ir alkoholikas ir pijokas, esu kaip sakant priklausomas nuo mėgimo išgert. Negeri – liūdna. Apninka liūdesys momentaliai. Išgeri, iš karto linksmiau pasidaro, kolektyvas atsiranda, ar tu matei girtuoklį, kuris nemėgsta papizdelint išgėręs. Juk gėrimas, tai pats geriausias socializavimosi būdas. Va tik susitinki su žmogumi, užgeri nachui ir žiūrėk jau draugelis for life. Matai, kai geri – visiems mums liežuvis atsiriša, o su tokiu liežuviu, gali ir pizę palaižyt, gali ir pokalbį palaikyt. Ach, tas mano liežuvis, ko tik nesu su juo daręs, tai drambliui šikną palaižau, tai bobai pizę praskalauju – jomajo, viską ką galima laižyt – išlaižęs.

Atsimenu kačiukas buvo, duodavau jam grietinės, varškės, o kai pasibaigdavo gėrybės – tuščius indelius išlaižydavau – oh geri laikai buvo. Tikras lizas, pizdalizas.

Aišku, nepalaižęs pizės – negali sakyt, kad žinai pizės skonį. Pizės būna įvairios, vienos atsiduoda bybiu, kitos silkėm, o trečios grybais. Pizės yra įvairiaskonis vaisius, kurio trokšta kiekvienas vyras. Matai Pizę – stojasi gaidelis. Pizė ne gaidžiams skirta, taip lengvai pizės negausi. Čia tik taip atrodo, kad kiekvienas bybys pizę gauna, tačiau daugelis bachuriukų gyvena be pizės. Tipinis čiuvakas pasidulkina kokius 10 kartų per 10 metų, jei sėkmė nelabai lydi. Būna kas dažniau, būna kas rečiau. Visi čiuvakai smaugia žąsį. Tokia ta karti realybė

Prisimenu laikus, kai pisdavau vaikus – nepasodino, mentai mentų nesodina ir baudų nerašo, todėl jei nori pist vaikus – būk mentas!

Alkoholis po truputį iš manęs išeidinėjo, ir po truputį aš atgavau kvapą. Rytoj nauja diena ir reiks kažką veikti. Kai žmogus sėslus, jis taupo savo gyvybinę energija. Juk žmogus be reikalo nenaudoja savo energijos. O kai esi akmeninis Būda, tas, kur visada sėdi meditacinėje pozojoje – tu taupai savo gyvybinę energija. Nu kas uždraus žmogau pamedituoti, pasėdėti, tik, kad pusė medituojančių žmonių nemoka medituot. Juk jie savo smegenų nebuvo pajungę prie aparato-kompiuteriuko, kuris parodo ar žmoguje smegenos yra išjungtos.

Jei geri ir rūkai, ir šnioji, meditacija tau nepadės. Visi organizmai yra suteršti chemikalais, išsivalyti beveik neįmanoma, na nebent turi savo ūkį ir pats auginiesi tas kruopas, ar kokį ten šūdą tie kaimiečiai valgo. Miestietis yra užaugintas ant chemijos, po to jis pradeda gerti ir rūkyti ir galiausiai jam ateina pizda, atsiranda vaikai, kurie neva jį senį turės išlaikyt, kai jis pasens. Į durną gyvenimą durnių prileidžia ir visi degraduoja po truputį. O jei kiek esi ambicingesnis ir arogantiškas, ir nepasiduodi sistemoms ir idiotų aiškinimas – gyvenimas tau nepaeis, nes šitam pasaulyje gyvena gerai, tik tie, kurie kitiems aiškina arba tie, kurie kitų klauso. O tie, kas nieko neklauso ir nieko neaiškina – gyvena blogai.

Trisdešimtas skyrius

– Rimai, suka, kelkis… – sakau.
– Kas yra?
– Nieko, kiek galima miegoti, reikia kažką veikti, kiek galima nieko neveikti?
– Nu tai ką mes čia veiksim – sakė Rimas pagiringas visiškai ne rimtu veidu.
– Blet, tu teisus.

Žodžiu išpezę gulėjom su Rimu ant sofos žiūrėjom telika, ir leidom elitui plauti mums smegenis. Tai papisa protą, tai paplauna smegenis, ot debilai, kurie save renka į tą televizorių.

Ot, dabar geri laikai, kiekvienas dalbajobas gali per internetą save transliuoti. Jau toks šūdas vyksta, kad pizdec. Niekas turinio nekontroliuoja, turinys belenkoks.

Ir per televizorių žvengė trys drambliai.